

přípustnosti pořadu práva, odmítl žalobu. Rekursní soud zamítl námitku nepřípustnosti pořadu práva.

Nejvyšší soud obnovil usnesení soudu první stolice

Důvody:

Podle § 72, odst. 1, zák. ze dne 21. února 1929, č. 26 Sb. z. a n. může býti vymáháno dlužné pojistné i s úroky z prodlení soudní exekucí podle vykonatelného výkazu nedoplatek (a požívá v exekučním řízení přednostního práva nedoplatek daňových). Povinnost platiti pojistné není závislá na předchozím vydání příslušných výměrů (§ 67, odst. 5, uved. zák.). Z toho plyne, že výkaz o nedoplatecích je docela jiné povahy než »platební výměr nositele sociálního pojištění o pojistném«, který jest exekučním titulem podle § 1 č. 19 ex. ř. (v doslovu čl. IV č. 1, odst. 2, zák. č. 23/1928 Sb. z. a n.), neboť výkaz o nedoplatecích může býti podle svrchu uvedených zákonných ustanovení exekučním titulem i před vydáním platebního výměru. Ježto ani zákon č. 26/1929, ani zákon č. 23/1928 Sb. z. a n. nemá odchylného ustanovení, jest vykonatelný výkaz nedoplatek na pojistném, vydaný Všeobecným pensijním ústavem, pokládati za exekuční titul podle § 1 č. 13 ex. ř. (srov. také rozh. č. 13404 Sb. n. s.), a platí proto i pro takové exekuční tituly obdobně předpis § 35, odst. 2, ex. ř., že námitky proti nároku, jenž se opírá o dotčený exekuční titul, jest podati u úřadu, od kterého exekuční titul vyšel po případě u zeéského úřadu (§ 133, odst. 1, zák. č. 26/1929 Sb. z. a n.). Bylo proto oprávněnému dovolacímu rekursu vyhověno a obnoveno usnesení prvního soudu.

Čís. 16820.

Třebas pozůstalost nepotřebuje k vedení sporů, v nichž je žalována, zmocnění pozůstalostního soudu, není takové zbytečné zmocnění zmatečné nebo nezákonné (§ 46, odst. 2, zák. č. 100/1931 Sb. z. a n.), ani jím není vyřešena otázka, kdo hradí náklady právního zastoupení podlehlé pozůstalosti.

(Rozh. ze dne 24. března 1938, R I 111/38.)

Pozůstalostní soud dal dědičkám Marii P. a Kláře H. zmocnění k vedení sporu, Ck I 98/36, zahájeného o žalobě pozůstalé vdovy Anny P. u krajského soudu v Ch. proti žalované pozůstalosti po Josefu P. o zaplacení 60.000 Kč s přísl. Rekursní soud nevyhověl rekursu jmenované Anny P. proti udělení zmocnění. Důvody: Poněvadž jde o žalobu proti pozůstalosti, jsou dědicové povoláni k zastupování žalované pozůstalosti a nepotřebují v takovém případě zmoc-

nění pozůstalostního soudu k vedení rozepře, neboť pozůstalost jest žalovanou. Udělil-li pozůstalostní soud přece takové zmocnění, jest jeho zmocnění zbytečné a stěžovatelka, která v onom sporu vystupuje jako žalobkyně proti pozůstalosti, se nemůže cítiti zkrácenou.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Neujatá pozůstalost jest až do pravoplatného odevzdání pozůstalosti samostatným právním podmětem, jenž k vedení p a s i v n í c h sporů nepotřebuje schválení (zmocnění) pozůstalostního soudu. Vždyť jde při pasivních sporech o právní nároky druhé strany, jejichž uplatňování nezávisí na souhlasu a přivolení pozůstalostního soudu. Zákonný zástupce žalované pozůstalosti musí žalobu i bez souhlasu pozůstalostního soudu přijmouti a proti ní se brániti, ježto by jinak mohly žalobci vzniknouti nároky plynoucí ze zmeškání žalované pozůstalosti.

Udělil-li však pozůstalostní soud, ačkoliv to bylo zbytečné, shora uvedeným dědičkám zmocnění k vedení sporu za žalovanou pozůstalost, není ono opatření ani nezákonné, ani zmatečné ve smyslu § 46, odst. 2, zák. ze dne 19. června 1931, č. 100 Sb. z. a n. Dovolací stěžovatelka poukazuje k odůvodnění svého stanoviska neprávem na to, že udělení zmocnění k vedení sporu má také vliv na povinnost pozůstalosti k náhradě útrat sporu. Pokud se týká toho, že žalovaná pozůstalost v případě, že by podlehl v rozepři Ck I 98/36, má zvítězivší odpůrkyni nahraditi útraty sporu, plyne ona povinnost z ustanovení civilního řádu soudního (§§ 41 a násl.). Co se však týká otázky, kdo hradí náklady právního zastoupení podlehnuvší pozůstalosti, zda právní zástupce má přímý nárok na náhradu těchto nákladů proti pozůstalosti anebo pouze proti osobám, jež ho tímto zastupováním pověřily, a zda tyto osoby mají snad nárok na náhradu z pozůstalostního jmění, stačí podotknouti, že tato otázka zbytečným udělením zmocnění k vedení sporu ještě není vyřešena.

Čís. 16821.

I. Jednostranné prohlášení dědice, že se vzdává dědických nároků ve prospěch ostatních dědiců, jest pokládati za odmítnutí napadeného dědictví (§ 805 obč. zák.) a lze je učiniti jen, dokud nebyla jeho dědická přihláška přijata na soud.

II. Dědickou přihlášku, přijatou na soud, nelze odvolati ani dodatečným odmítnutím dědictví ve prospěch určitých osob.

(Rozh. ze dne 24. března 1938, R I 112/38.)

K I.: srov. rozh. č. 9455, 10322, 11236 Sb. n. s.